

- Ei! En halua muuttaa! Mia Anderson huutaa. Hänen vanhempansa olivat kertoneet juuri että he muuttaisivat Ruotsista Englantiin. - Kultaseni, olen varma että viihdyt Lontoossa, Meri yritti rauhoitella tyttärtään. - Käyttäydy kuin 14-vuotias, Markus sanoo tiukasti. Silloin Mia nousee tuolikolien ja juoksee ulos. Hän ei suostuisi jättämään kotimaataan. Hän syntyi Ruotsissa, ja myös pysyy siellä! Eräänä sateisena maanantaiaamuna Andersonien perhe kuitenkin ajaa kohti lentokenttää. Meri vilkuilee taustapeilistä Miaa huolissaan. - Onko kaikki hyvin? Mia ei vastaa vaan tuijottaa vain ikkunasta ulos. Meri huokaa ja kääntää katseensa eteenpäin. Mia astuu lentokoneeseen inhoten. Helöytävät paikkansa ja Mia työntää kuulokkeet heti korviinsa. Hän laittaa hänen parhaan kaverinsa Sinin lempibiisin ja kyynelleet sumentavat silmiä. Hänen täytyi jättää kaikki kaverinsa! Se ei ole reilua! Uusi koti on ankea kerrostalo. Toki hienolta alueelta, mutta se ei Mian mielestä näytä kodilta. Mia huokaisee ja laskee laukkunsa uuden huoneensa lattialle. Muuttomiehet kantavat huonekaluja sisään ja pian Mian kaikki tavarat ovat ahdettuna sisään. Hän alkaa siirrellä tavaroita ja kiinnittämään julisteita. Pian huone näyttää jo siedettävältä. Mia soittaa Skype-puhelun Sinille. - Hei! Kaikki ikävöivät sua täällä, Sini sanoo. - Mullakin on tosi ikävä, Mia vastaa. - Kaikki puhuu enkkua enkä osaa sitä kuin vähän. Onneksi pääsen ruotsinkieliseen kouluun. - Voi ei! Sun tilalles tuli cheerealindjoukkueeseen Anna. Se on tosi hyvä, osaa flikitkin tosta vaan! Sini hehkuttaa. - Ai. Kiva, Mia sanoo ja lopettaa puhelun. Hänen parhaalla kaverillaan on jo uusi ystävä! Tosi kiva..